

... alebo o tom, ako sa z jednotlivých kresťanov v Cirkvi stáva jedno telo.

Čítanie z 1. listu sv. apoštola Pavla Korint'anom:

Teraz vidíme len nejasne, akoby v zrkadle, no potom z tváre do tváre. Teraz poznávam iba čiastočne, ale potom budem poznať tak, ako som aj ja poznaný. (1 Kor 13,12)

Počuli sme Božie slovo.

V Nebi neexistuje súkromie. Presne toto sa nám Pavol snaží povedať. Hovorí: Budem poznávať tak, ako som teraz aj ja poznaný. Ako som poznaný? „Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko; ² ty vieš, či sedím a či stojím. Už zďaleka vnímaš moje myšlienky: ³ či kráčam a či odpočívam, ty ma sleduješ. A všetky moje cesty sú ti známe“ (Ž 139,1-3), odpovedá starozákonný kráľ Dávid. A čo všetko budem takto dokonale poznať – ja, aj všetci spasení? Úplne všetko! Tak, ako hovorí Ježiš, že „nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo“ (Mt 10,26). V Nebi budem ja vedieť úplne a dokonale všetko o všetkých – a všetci všetko o mne, tak dokonale, ako to o mne vie sám Boh, ktorého „očíam nie je skryté nič“ (Sir 39,24) – jednoducho preto, že už aj sami budeme ako Boh, budeme zbožšteni.

To je dobrá správa, nie? Ved' presne o toto nám ide! O to, aby sme mohli žiť *normálny život s normálnymi ľuďmi* – a k tomu patrí aj to, že sa už viac nebudeme musieť jeden pred druhým skrývať, pretvarovať ani uzatvárať! Svet, kde súkromie nie je potrebné, musí byť a vskutku je *Nebom!*

Pretože – k čomu je *súkromie*? Je to stavanie hraníc na ochranu pred inými ľuďmi, ktorí nás ohrozujú a ktorým nedôverujeme. Chránime si ním svoj *majetok*, aby nám ho niekto nevzal – toto súkromie má podobu hesiel, zámkov, dverí a plotov. Chránime si ním svoj pokoj a pohodlie pred nepríjemnými ľuďmi a dotieravcami. Dverami, ale aj utajenými číslami, alebo aj slávnou *ochranou osobných údajov*. A inými, neviditeľnými bariérami, utajujeme pred inými ľuďmi svoje slabosti, veci, za ktoré sa hanbíme, ktoré nám spôsobujú bolesť, ktoré nás kompromitujú, to, čo nás ponižuje, pretože sa bojíme, že keby sme im toto všetko odhalili, ublížili by nám títo ľudia. Zneužili by to proti nám, vysmiali by nás, ponížili, vydierali, spôsobovali by nám bolesť, utrpenie a škodu. A pretože sa tohto bojíme, tak sa pred nimi svojim súkromím chránime. Vo svete, ktorý je nebezpečný, s ľuďmi, ktorí nemajú našu dôveru a ktorí by nám ublížili, to inak nejde. Musíme sami seba chrániť. Preto si strážime súkromie.

Čo sa ale so súkromím a jeho hranicami udeje v Cirkvi? *Rozšíria sa!* Rozšíria sa tak, že do nich pojmem našich bratov a sestry v Kristovi, pretože sme sa rozhodli dôverovať im a milujeme ich natoľko, aby sme sa odhodlali takéto rozšírenie hraníc súkromia riskovať. Doteraz sme v „bubline“ nášho súkromia boli každý sám. Teraz túto „bublinu“ rozšírime tak, že sme v nej viacerí spolu: naše spoločenstvo, naša farská bunka! Hranice nášho súkromia nezanišli – len sa rozšírili tak, že namiesto toho, aby nás oddeľovali od seba navzájom, teraz oddeľujú naše spoločenstvo od zvyšku sveta. Tak to žili už prví kresťania. Medzi sebou nemali žiadne hranice a bariéry, všetko mali spoločné, so všetkým sa delili a preto skutočne boli *jedno telo*. Presne toto totiž byť *jedným telom, Cirkvou*, znamená: že medzi nami navzájom neexistuje nič, čo by nás oddeľovalo: žiadne hranice, žiadne bariéry, nič nie je medzi nami navzájom skryté. Ale smerom *navonok* táto hranica súkromia ďalej existuje – svet nie je kresťanský ani priateľský ani nemá našu dôveru. Raní kresťania sa nezverovali každému, že sú kresťanmi. Mali tajný jazyk a tajné symboly. Schádzali sa na tajných miestach, poznáme katakomby, že? Ctili *disciplinu arcani*, kde o tom, čo ako kresťania žijú a robia, obzvlášť o sviatostiach, nehovorili

a neukázali to dokonca ani katechumenom pred krstom, nieto pohanom! Hranica súkromia existovala. Len už neoddeľovala členov Cirkvi jeden od druhého ako keď ešte boli neveriaci, ale oddeľovala *jedno telo* Cirkvi od zvyšku ostatného sveta.

Zanikne táto hranica vo Večnosti? Ani tam nie! Ona je podstatou *súdu*, ako vysvetľuje o Nebi a Pekle Ježiš: „Medzi nami a vami [je] veľká priepasť, takže nik - čo ako by chcel - nemôže prejsť odtiaľto k vám ani odtiaľ prekročiť k nám“ (Lk 16,26). Večná *hranica súkromia* na Konci naveky a neprieďušne od seba oddelí Nebo a Peklo, spasených a zatratených ľudí.

To, čo robíme dnes, aj na tomto stretnutí, je rozhodovanie sa, kam chceme patriť: Či k Telu Cirkvi, ktorá je počiatkom Neba tu, na zemi, a kde medzi nami žiadne súkromie neexistuje, ale spoločne sme oddelení od sveta; alebo či chceme aj naďalej žiť vo svete, kde sme hranicami súkromia oddelení každý od každého a teda aj od Tela Cirkvi, čiže Neba a ostávame tak stále na prahu Pekla.

Čo teda musíme urobiť?

- **ZRANITEĽNOSŤ.** Tak odborník na komunity M. Scott Peck nazýva rozhodnutie, keď svoj život otvorím a odhalím ostatným bratom a sestrám v spoločenstve. Rozhodnem sa, že pred nimi nebudem nič skrývať, že im vyjavím a odhalím úplne všetko, dobré aj zlé. Že s nimi budem jedno telo, že to tak chcem. Viem, že riskujem. Viem, že im dávam do rúk niečo, čo môžu zneužiť a ublížiť mi. Ale ja túžim byť jedno telo a žiť *normálny* život Božích detí, život Neba – a hoci sa to nedá vo svete, tak to chcem aspoň tu, v spoločenstve. Preto sa rozhodnem, že to *risknem*. Odložím svoje „brnenie“ súkromia, divadla, pretvárek, ... Odložím ho a stanem sa zraniteľným v nádeji, že mi tí druhí neublížia, ale urobia to isté a my sa skutočne jedným telom staneme.
- **DÔVERNOSŤ.** Hranice súkromia nezanišli, len sa rozšírili. Preto platí zásada: „*Čo sa v bunke upečie, to sa v bunke aj zje!*“ Nevynášame z nej. Zverenú dôveru nikdy nepodrazíme. Ak je to potrebné, vedúci bunky (alebo v úplne núdzovom prípade jej člen) môže veci konzultovať s farárom alebo oblastným animátorom (a niečo uvádza do hlásenia zo stretnutí, ktoré odovzdáva farárovi) – ale deje sa tak vždy ohľaduplne, diskretne a vždy v rámci Cirkvi a pre dobro každého tak, aby to nikomu nespôsobilo ujmu.
- **NOVICIÁT.** Aj to je dôvod, prečo bunka nemôže byť ako autobus, kde si hocikto pride, hocikto odíde... Kým niekoho pozvete na stretnutie bunky a ešte viac keď sa členom vašej bunky stane, musí poznať tieto veci, súhlasiť s nimi, mať vašu dôveru a vy zase jeho dôveru, aby ste mohli byť jedným telom.
- **ZDIEĽANIE.** Zdieľanie je skutočné zdieľanie vášho života s inými s túžbou, aby vás iní čo najviac a najhlbšie spoznali takých, akí ste. Nie je to len *svedectvo* o tom, čo Boh vo vašom živote cez týždeň urobil. Je to skutočné otvorenie svojho života druhým. Občas sa mu hovorí aj *revízia života*: „*Je to úprimné podelenie sa o svoje vnútro v ovzduší dôvery a priateľstva. Súčasne je to aj delenie sa o dobro, ktoré v nás vzbudzuje Svätý Duch. Revízia znamená deliť sa s inými aj o víťazstvá, ktoré v nás Boh uskutočnil. Pozor, aby sme pred ostatnými nevystupovali v úlohe učiteľa, nechceli ich zmeniť. Je to cvičenie sa v zdieľaní sa a počúvaní, aby všetci smerovali k Bohu. [Musíme sa] starostlivo sa pripraviť na revíziu. Aj písomne, ak je to potrebné. Revízia sa neimprovizuje, vyžaduje si prípravu prostredníctvom modlitby a reflexie. Keď je zdĺhavá, znamená, že nebola dobre pripravená.*“ (Andrea Gasparino, viac v jeho knihe *Revízia života*)
- Orientačne by sme mali zdieľaním stráviť 20 i viac minút.